

СЕЛЯНСТВО, ЯК ЧИННИК МІЖНАРОДНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Сьогоднішній день — це день всесвітнього бойового огляду крицевих штерг пролетарської армії та її резервів. Пролетарська армія без своїх резервів не зможе виконати своєї всесвітньо-історичної місії, визволення людства від утиску капіталу та імперіалістичних війн — так на II Конгресі Комінтерну Ленін в своїх тезах відзначив політичну лінію щодо взаємовідносин пролетаріату з селянством.

Досвід пролетарської революції в Рад. Союзі переніс Ленін і на міжнародній революційній русі. В тезах відзначалося, що селянство не є єдиною класовою, та що, в дійсності, спільні інтереси з поміщицьким землеволодінням помічються лише в незначних куркульських колах селянства, середні ж кола, коли зв'язати на їх інтереси, можна притягти до пролетаріату. Що-ж до більшості трудового незаможницького селянства, то його інтереси цілком зв'язані з інтересами пролетаріату.

Тим самим селянство в своїй значній більшості — головний штаб пролетарської армії (Комінтерн) зарухав в головні резерви цієї армії. І з того часу ці резерви завжди входили в усі бойові розрахунки революційного штабу. Майже на всіх конгресах Комінтерну, на всіх його нарадах та пленумах обговорювалося селянське питання.

А в 1923 році під час Всесоюзної вистави в Москві заснувалося Селянський Інтернаціонал.

Питання про колонії, про їхню експлуатацію світовим імперіалізмом, боротьба за збут

та сировину, національний рух відсталіх країн, скажена підготовка до імперіалістичних війн — все це так або інакше зачіпає мільйони лави трудового селянства, протиставляє його імперіалізму, порушує в ньому консервативність що до боротьби, врешті приводить його на шлях пролетарської боротьби.

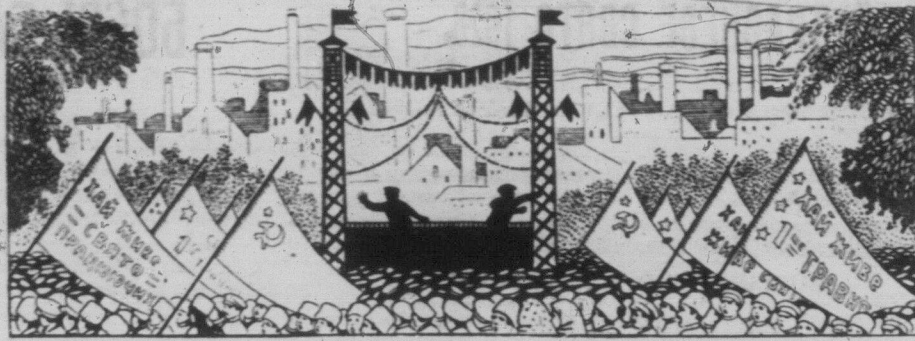
Непевність в своєму становищі, невпевність в "завтрашньому капіталістичному дні" висунули питання про селянство, як спільника й для буржуазних кол. Майже по всіх капіталістичних країнах буржуазія, спираючись на заможні куркульські села, ріжними методами намагається перетягнути все селянство на свій бік, вона намагається утворити свій "єдиний фронт" з селянством проти єдиного революційного фронту робітників і селян.

Таким чином, сучасна історична доба характерна тим, що вона на всю височінь поставила питання про міжнародно-боротьбу за селянство, за вплив на широкі кола трудящих в капіталістичних країнах.

Тому цілком свідомо, додержуючись вірності своїм головним завданням, пролетаріат, святкуючи своє свято 1-го травня, підкреслює бойове гасло єднання з селянством.

В сьогоднішній день — день 1. травня — треба широко з'ясувати всім робітничо-селянським масам ту роллю, що її селянство, як резерв пролетарської армії, мусить відіграти в підготовці світової пролетарської революції та в закріпленні соціалістичного ладу після пролетарської перемоги.

I. Лакіза.



СЛОВО "КОМУНА".

Слово "комуна" — як постріл, Слово "комуна" — як спів. Погляд свій — думку загострим, Протинаючи мрак віків.

Плечі заїмає машини, (Думка — упертий танець) — Слухайте енергійні палини, Музика кіачу "вперед".

Але запальні аргументи Розвиваючи грудьми бурун Охришують панцерні авто Іменем ясним комуна.

Погляд свій — думку загострим, Протинаючи мрак віків: Слово "комуна" — як постріл, Слово "комуна" — як спів.

Вас. Е. Лан.

СЬОГОДНІ СВЯТО...

(Братам Західної України) Сьогодні свято... А там... Шляхта, жандарми, шпик... Затупило рота братам — Багнети, різки.

Сьогодні свято... Скрізь — Пісні, прапори... А там — у країні крові і сліз — Рани старі.

Сьогодні свято... У нас — Радість, походи, пісні.

I. Лакіза.

БО НИНІ ПЕРШИЙ МАЙ.

Грай! грай! Революційний дзвон, Єднання пісню грай! Бо нині Перший Май.

— Май, май! Співають телефони, — Патрон, пістолі дай! — Бо нині перший май.

— Дай! дай! Кричать мерзкі дракони, — Зближаєсь вже наш край, — Сьогодні перший май.

— Ай! ай! Викикують матрони, — Скарай їх, боже! Ай! — Що? Нині перший май?

— Най! най! Квілять старі закони, — Чого-ж такий одчай? — Що нині перший май?

— Гай! гай! Відказують, кольони, — Позір! Крипні! Ступай! — Єбодня перший май!

Грай! грай! Революційний дзвон, Єднання пісню грай! Бо нині Перший Май.

В. Сичка.

ТРАВЕНЬ.

Травень — це свято працюючих, Свято червоних степів, Не вірте фразам блискучим — Слухайте молота спів. Слухай, Америко, Англіє, Африко, Індіє, чуй: Молотом першотравневою Радість для всевіту куй.

Молотом радість червону Бризкай у вічі брехні. В Ряду всесвітньо-мільйонною Станем під Травня огні Білі, жовті, чорні, (В Європі ще є досі раби) Гартуйте в травневою горні Для боротьби!

Вас. Тершина. ("Гарт")

УРЯД РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.



З МІЖНАРОДНОГО РОБІТНИЧОГО РУХУ

КОМПАРТІЯ НІМЕЧЧИНИ ЗА СПІЛЬНИМ ФРОНТОМ.

Німецька компартія висунула гасло про спільний виступ всіх робітничих партій та профсоюзів 1. травня. У зв'язку з цим районний комітет компартії Берлін-Бранденбург звернувся до виконавчих соціал-демократичної партії та всенімецького об'єднання профсоюзів, пропонуючи спільний виступ.

Соціал-демократи відповіли, що вони закликають своїх членів взяти участь у спільній демонстрації тільки в тім разі, як що всенімецьке об'єднання профсоюзів постановить не працювати 1. травня й закличе своїх членів взяти участь у демонстрації. Без участі профсоюзів соціал-демократи не згоджуються скласти спільну відозву з комуністами.

ЗА ЛІНІЮ КОМІНТЕРНУ.

Окружний з'їзд ганюверської організації німецької компартії великою більшістю голосів ухвалив платформу ЦК німецької партії та Виконавкому Комінтерну.

ЗУСТРІЧ РОБІТНИЧОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ У ВІДНІ.

До Відня повернулася австрійська робітничка делегація, що відвідала С.Р.С.Р. Зустріч делегації на північному вокзалі перетворилася у величезну демонстрацію співчуття С.Р.С.Р. та міжнародній єдності профрону. Не зважаючи на саботаж соціал-демократичних лідерів, делегацію вітали рядові соціал-демократи, представники численних підприємств. Зустріч закінчилась походом по вулицях, що в ньому брало участь 10 тисяч робітників, в тім числі багато соціал-демократів.

ДЕНЬ КОМСОМОЛУ.

Для відзначення 10-річчя з дня початку німецького комуністичного руху, в Фірстенвальді під Берліном та в Хемніці на великий день було проведено "День для комсомолу". В обох містах в демонстрації брало участь по 15,000 молоді. У Фірстенвальді в святі брало участь також багато членів союзу "Юний Спартак".

ПЕРШОМУ ТРАВНЮ.

Біля стіни похилої хатини сплять очі. Над головами на синьому тлі неба сіро чорніють гілки яблуні. Осторожно химерно блищать темні шибки кривого вікна.

Дід сидить на призьбі й, час від часу відхараючи, палить люльку. Спробовала витягає з себе слова:

— Ця мода святкувати Перше Травня ведеться здавна, це як я молодий був. Ну, звісно-ж волі не було! Тільки зберуться, — як д'є вам і не візьмуться козаки... з революцерами, нагами та ще й на конях городових... Що стріляння, свистік, галасу, прокляття та пачку бувало — мало не що раз! Мені звідціль на че на долоні... Он, за тою бакою в ліску коло монастиря!

Просто-від дідової хати біг степ. Ген-ген, праворуч над

ріжнокольоровими латками будинків стремлі зчорна — червоні димарі заводів. А ліворуч над міщанськими присадкувати ми будівлями й вбогими хатинами виблискувала великими вицяцькованими вікнами й золотими хрестами величезна мурована церква.

— А чи ви, діду, коли святкували Перше Травня? Дід викачався, поклоуцаясь в бороді й відповів:

— Де там мені було святкувати. Дітей як каша... одне другому менше...

Куди-ж там. Цідих п'ятеро було, істи кавчати, жінка шеста, а вже мій ротка семий! З шести годин ранку аж до дев'ятої, як потягаєш була чегли, — вже й не тмиши, що ти є, — деревина, а чи яка скотина.

— А так. Це було... А якже-ж! Своїми руками коня віддав...

сті копіраєшся, бо-ж тільки усього: оці дві руки! Куди було мені вже мавовати? А дивитися — дивися, чому ні? Особливо, як на неділю, чи свято як припадає. Мусуєш тут та ні-ні й позирнеш туди...

Рипнули двері. На темному чотирохкутнікові дверей, з'явилася широка й згорблена постать баби. Низький грубий голос перерубав гласесеньку нитку дідової мови.

— Іч, як збідився... Ахто коня Першому Травню подарував? Вже забув?

Бабині темні очі в жовтих кашпалках старого обличчя мені хитро підморгнули. Дід поглянув на бабу здавна придбану винуватою посмішкою й глибоко затягнувся з люльки. Поблажливе жінчице обличчя розніжковило дідові зморшки й накинulo на них відблиск колішнього молодого запалу.

— А так. Це було... А якже-ж! Своїми руками коня віддав...

Оцими самими руками! І дід спробував розсправити свої руки з якимись шаркубками та порепаними гаками замість пальців. Витяг руки перед обличчям і дивився на них наче з роду не бачив. Оглядає їх пишаючись здивовано. Повернувши лисо-білу голову до дверей й витягнувши з рота люльку промовив:

— Сідай, Мотре, коли нагада! Бо я щось добре не пригадую... Давенько було тее... Молодий ще був, запальний. Ку-у-ди там.

Баба сіла. Підперла голову рукою.

— Куди-б пак, чи не молодий! Івана вже оженили, — у мій бік: — нашого найменшого. Пострирай: та це-ж тиждень було перед тим, як Химка у Петра знайшлася... А й оце двайцять буде...

Я про себе відрахувала: "1902 року".

Дід вже входив у смак спогаду.

— "Е, стара, не переривай! Так ото став я нездужати на цегольній роботі. Ну, діти, спати ім розстаралися мені на конячку. Справив я собі бідку з діждою та й була така думка воду з Дніпра возити: рота сама по силі й прибутна. І що вже за конячка була? Така конячка, куди-там.

Баба ні до кого, а собі в жменю:

— Та дісталося-ж старому дурневі!

Дід не почувши бабиного пояснення тяг далі:

— Ото поздав я з тижнем, як надходить Перше Травня. А я своїм кажу: "оце вже й я буду цього року мавовати". А тут саме конячка підкову загубила й треба було відвести її в слободу за монастирем, он там, — до ковалів... Я саме на Перше Травня й виварився. Іду собі й конячку веду, а вона одною ногою — туп, а трьома — цок, цок, цок. Ото як туди йшов я, так ще нікого не було,

ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКР. ЗЕМЕЛЬ.

Розвиток світової революції пішов таким шляхом, що значну частину українських робітників та селян ще не визволено. Коло 10 мільйонів Українців перебувають під владою ріжних капіталістичних держав: Польщі, Румунії та Чехословаччини.

Польща та Чехословаччина — держави, що повстали в наслідок імперіалістичної війни, діти Версальського миру. Румунія — стара великовласницька, напів-феодална, напів-буржуазно-капіталістична держава. Всі три разом — помазані "вільсонським демократизмом", який тим і характерний, що нічого демократичного в ньому немає. Скільки разів висловлювалася чи постановлялася "Ліга Націй" про права національних меншостей в цих державах, як і взагалі у всіх так званих "демократичних державах", проте, українським робітникам та селянам у Польщі, Румунії та Чехословаччині від того легше не стало. Навпаки, навіть досить було, щоб українська людність так чи інакше заявила, що вона хоче користатися тими правами, що її проголосила й ухвалила Ліга Націй, — як уряди Польщі, Румунії та Чехословаччини, захищаючи "державні права" своєї нації, мов люті хижаки, накидалися на українську людність.

Так було в Польщі, коли після ухвал Лиги Націй про права національних меншостей та "обов'язків" до них національно-державної більшості видано було низку законів, що фактично касували все те, про що вродисто постановляла міжнародна потвора, що повстала в наслідок протиприродного шлюбу так зв. демократії з надімперіалізмом. В Польщі тепер найменше змагання до оборони своїх прав з боку української людності зустрічає з боку шляхти не тільки опір, але й найлютіший похід дефензиві та ріжних панських поспіак. Дійшло до того, що говорити рідною мовою для України стало небезпечною для життя: кожний нахабний шляхтич, що гльззе й знухається з Українці, вважається мало чи не "національним героєм". Про соціальний гніт українських робітників та селян немає вже чого й казати: на те й Польщі панує шляхта.

Нахабство польської шляхти дійшло до того, що військовий міністер в Лодзі заявив, що в Польщі немає й клаптя польської землі.

Не краща справа й в боярській Румунії: українські школи закрито, єдиною державною мовою є румунська; "сигуранца", тоб-то охрнка, пильно стежить, щоб "гідності" нікчемних нападків римських каторжан (вони-ж — бояри), Українці не образив. Українського робітника чи селянина, що сміє боротися за свої класові права, вважається за державного злочинця. Віймові закони, видані в Румунії, подвійним тягарем лягають на українську людність.

Де-хто вважає, а може й ще досі вважає, що в Прикарпатській Україні українському селянству й українській академії в Подєбрадах. Президент Чехословаччини Масарик такий, мовляв, українюлюб та "сучасний демократ", що й кращого бажати не можна! Але досить згадати про криваві розправи підчас і після виборів до парламенту та сенату в Прикарпатській Україні, щоб зрозуміти, що масариківське відношення до Українців — це лише дипломатичне пугало, щоб лякати Варшаву.

Признає чеської буржуазії з польською шляхтою, як та сорочка, ближа до тіла, ніж дуже сумнівна жовтоблакитна Україна: там, де мала-б бути остання, мініше й ровняється Радянська Україна, що підбадьорює українських селян у Прикарпатті. Це, розуміється, небезпечно для празьких васалів міжнародного капіталу. За чуткою будуть і діла, без сумніву.

(Вже й в: вже чехословацька влада депортує українську інтелігенцію й тероризує компартію за її національну політику. — Ред. "У.Р.В.")

При таких умовах, отже, немає чого сподіватися, що Українцям стане краще жити під шляхтою, боекством чи чехословацькою буржуазією.

Настають краді дні, лише тоді, коли у Варшаві, Букарешті та Празі панує пролетаріат, коли там мязитие існують прапор радянської влади.

В день 1. травня ми спринтимося наближенню того дня. Лише соціалістична революція визволить наших братів, які за межами нинішнього червоного кордону. Лише радянська влада дасть можливість розвиватися українським трудящим у Польщі, Румунії та Чехословаччині.

С. Драгоманов.

ПОВОРІТ ПОВСТАНЧОГО ОТАМАНА НА УКРАЇНУ.

Президія Всеукр. Центрального Виконавчого Комітету Рад дозволила повернути на Україну бунтовному повстанчому отаманові Мордалевичу-Головацькому утік з України вже по оголошенню урядом С.Р.С.Р. амністії для політичних переступників. Тепер він звернувся до ВУЦВК-а з проханням дозволити йому на поворот, в якому заявляє, що на еміграції переконався про те, що політика радянської влади є одиноким можлива й правильна, тому кається і жалує всіх своїх винників проти радянської влади. Президія ВУЦВК-а прийняла всі його мотиви до відома і дозволила йому поворот до дому.

У Варшаві відкрила поліція в приватній хаті таємну "експозитуру державного комісаріату", яка фальшувала закордонні паспорти. Проводив цим бюрош бунший волинський староста Казимір Почобут Одолянцік.

— Сідай, товаришу, на мою конячку та тікай швидше! Він і не глянюв на мене. Хтось на нього свитку накинув, а він за вуздечку та ліском вср, ліском... Таки, мабуть, йому пощастило віткати. А мені вже руки стискували та всі дякували... З брянського один сказав: ти нам врятував найкращого провідника.

Ну, а далі все було як і слід бути. Казати немає чого. Налетіли звірюки і давай нагами на всі боки. Мене теж вперещили, одне слово — "козаки". Куди там.

Застрібнув обтріпаного піджака на впахи грудях і запалкав люльку.

Тиша. Згодом близько закувала задула. Старі повернулися в її бік.

В. Чередишченко.